

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK I.

WARSZAWA, DNIA 25 CZERWCA 1946 R.

Nr. 3.

TREŚĆ:

I. PRACA

1. Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dn. 15.II.1946 r. w sprawie ustalenia zasad polityki płac oraz w sprawie opiniowania projektów ogólnokrajowych układów pracy 45
2. Rozporządzenie M. P. i O. S. z dn. 29.IV.1946 r. o organizacji urzędów zatrudnienia. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 144) 45
3. Rozporządzenie M. P. i O. S. z dn. 29.IV.1946 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Adm. Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu, o trybie przekazywania czynności urzędów zatrudnienia organom samorządu terytorialnego i pracowniczym organizacjom zawodowym (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 145) 47
4. Pismo okólne M. P. i O. S. z dn. 25.V.1946 r. Nr. PZ 1164/4/46 w sprawie obowiązku zgłaszania wolnych miejsc pracy 47

II. UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

5. Obwieszczenie M. P. i O. S. z dn. 21.III.1946 r. w sprawie wezwania do przedłożenia list kandydatów na członków tymczasowych rad Ubezpieczalni Społecznych w Gdańsku i Łomży (Mon. Polski Nr. 45, poz. 86) 49

III. SPRAWY INWALIDZKIE

6. Dekret z dn. 5.IV.1946 r. o dodatku przejściowym do zaopatrzenia b. skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 101) 49

IV. SPRAWY OGÓLNO ADMINISTRACYJNE

7. Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dn. 19.III.1946 r. o 30% dodatku stołecznym 50
8. Pismo Prezesa Rady Ministrów z dn. 23.V.1946 r. Nr. O.III.27/3 w sprawie delegacji pracowników dla prac partyjnych i związkowych 50
9. Okólnik Nr. 10/46 M. P. i O. S. z dn. 11.V.1946 r. Nr. Pers/2238/46 w sprawie ścigania przestępstw urzędniczych, wydany w wykonaniu zarządzenia Prezesa Rady Ministrów, zawartego w okólniku Nr. 5. z dn. 22.I.1946 r. 50
10. Okólnik Nr. 11/46 M. P. i O. S. z dn. 17.V.1946 r. Nr. Pers/2671/46 w sprawie podróży służbowych 51
11. Pismo okólne M. P. i O. S. z dn. 25.VI.1946 r. Nr. Og. ES. 213/0-6 w sprawie wykonywania kontroli przez rady narodowe 51

V. RÓŻNE

12. Okólnik Nr 11 Kierownika Prokuratury Generalnej Rz. Pol. z dn. 8.VI.1946 r. L. dz. 1834/46-8 w sprawie wykazu urzędów Prokuratury Generalnej Rzecz. Polskiej 53
13. SPROSTOWANIE 54

I. Praca.

I.

U C H W A Ł A KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 15 lutego 1946 r.

**w sprawie ustalenia zasad polityki płac oraz
w sprawie opiniowania projektów ogólnokrajowych
układów pracy.**

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 15.2.1946 r. powziął uchwałę treści następującej:

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów — celem ujednoczenia polityki Państwa w zakresie całokształtu płac pracowniczych — uchwała w tej mierze następujące zasady postępowania:

- 1) Na podstawie zasad i wytycznych w zakresie płac pracowniczych, ustalanych przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów, Centralny Urząd Planowania, przy współudziale zainteresowanych Ministerstw oraz Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, koordynuje w tej dziedzinie politykę gospodarczą Państwa. Centralny Urząd Planowania zasięga w tej mierze również opinii Centralnej Komisji Związków Zawodowych.
- 2) Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej sprawuje na obszarze całej Rzeczypospolitej nadzór państwowy nad faktycznie stosowanymi płacami pracowniczymi oraz rozstrzyga spory w tej dziedzinie. Nadzór nad płacami w terenie sprawuje Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przez urzędy Inspekcji Pracy. Nadzorem objęte są również sprawy wynagrodzeń pracowników instytucji publiczno-prawnych.
- 3) Wszystkie ministerstwa, w których zasięgu resortowym mają być zawarte ogólnokrajowe układy zbiorowe pracy, winny przedstawiać projekty układów Centralnemu Urzędowi Planowania do opinii. Bez zgody Centralnego Urzędu Planowania żadne Ministerstwo nie może aprobować projektu układu.
- 4) Zainteresowane Ministerstwa winny przelać do Centralnego Urzędu Planowania projekt układu przynajmniej na jeden miesiąc przed terminem, od którego układ ma obowiązywać.
- 5) Centralny Urząd Planowania przy opiniowaniu projektów współdziała z zainteresowanym resortem, z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej oraz, w miarę potrzeby, zasięga informacji i współpracuje z Ministerstwem Skarbu i Centralną Komisją Związków Zawodowych.

- 6) Centralny Urząd Planowania obowiązany jest, w ciągu 7 dni od daty otrzymania projektu układu, zgłosić swoje zastrzeżenia względnie stwierdzić, że żadnych merytorycznych zastrzeżeń wobec projektu układu nie zgłasza.
- 7) Centralny Urząd Planowania — po stwierdzeniu, iż nie zgłasza zastrzeżeń merytorycznych w stosunku do projektu układu — przekazuje projekt Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej, które w porozumieniu z zainteresowanym resortem gospodarczym czuwa nad dalszym biegiem sprawy.
- 8) Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, za pośrednictwem okręgowych i obwodowych Inspektorów Pracy, czuwa, aby układy zbiorowe pracy, o zasięgu lokalnym, były zgodne z ogólnymi założeniami polityki gospodarczej i społecznej Państwa.

2.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 kwietnia 1946 r.

o organizacji urzędów zatrudnienia.

(Dz. U. R. P. Nr. 22 z dnia 5 czerwca 1946 r., poz. 144)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o urzędach zatrudnienia (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 182) zarządzam, co następuje:

§ 1. Urzędy zatrudnienia i ich terenowe oddziały czynne są w miejscowościach, wymienionych w załączonym do niniejszego rozporządzenia wykazie, który określa również siedzibę oraz terytorialny zakres działania tych urzędów i ich terenowych oddziałów.

§ 2. Na czele urzędu zatrudnienia stoi naczelnik, na czele terenowego oddziału urzędu zatrudnienia stoi kierownik, podległy służbowo naczelnikowi urzędu zatrudnienia.

§ 3. Urząd zatrudnienia dzieli się na oddziały: administracyjny i pracy, na których czele stoją kierownicy. Terenowe oddziały urzędów zatrudnienia mogą dzielić się na referaty: administracyjny i pracy.

§ 4. Do czasu rozpoczęcia działalności przez Główny Urząd Zatrudnienia skargi na decyzje urzędów zatrudnienia rozpoznaje Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1945 r.

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

1 zał.

Załącznik do zarządzenia M. P. i O. S. z dnia 29.IV.1946 r.

WYKAZ URZĘDÓW ZATRUDNIENIA I ICH ODDZIAŁÓW

Lp.	Urząd zatrudnienia	Oddział	Terytorialny zakres działania
1.	w Białymstoku		woj. białostockie
2.	w Bydgoszczy	1. w Grudziądzu 2. „ Inowrocławiu 3. „ Toruniu 4. „ Włocławku	woj. pomorskie m. Grudziądz i pow. grudziądzki „ Inowrocław i pow. inowrocławski „ Toruń i pow. toruński pow. włocławski
3.	w Gdańsku	1. w Elblągu 2. „ Gdyni 3. „ Gdańsku 4. „ Tczewie 5. „ Gdyni	woj. gdańskie m. Elbląg i pow. elbląski „ Gdynia i przyległe gminy port Gdańsk pow. tczewski port Gdynia
4.	w Katowicach	1. w Bielsku 2. „ Bytomiu 3. „ Chorzowie 4. „ Dąbrowie Górniczej 5. „ Gliwicach 6. „ Mysłowicach 7. „ Nysie 8. „ Nowym Bytomiu 9. „ Opolu 10. „ Raciborzu 11. „ Rybniku 12. „ Siemianowicach Śl. 13. „ Sosnowcu 14. „ Zabrze 15. „ Zawierciu	woj. śląskie oraz pow. białski m. Bielsko, pow. bielski oraz białski „ Bytom i pow. bytomski „ Chorzów i przyległe gminy „ Dąbrowa Górnicza i przyległe gminy „ Gliwice i pow. gliwicki „ Mysłowice i przyległe gminy pow. nyski m. Nowy Bytom i przyległe gminy pow. opolski „ raciborski „ rybnicki m. Siemianowice Śl. i przyległe gminy „ Sosnowiec i przyległe gminy „ Zabrze i przyległe gminy pow. zawierciański
5.	w Krakowie	1. w Chrzanowie 2. „ Nowym Sączu 3. „ Tarnowie	woj. krakowskie z wyjątkiem pow. biańskiego pow. chrzanowski „ nowosądecki „ tarnowski
6.	w Lublinie		woj. lubelskie
7.	w Łodzi	1. w Pabianicach 2. „ Piotrkowie Trybunalskim 3. „ Tomaszowie Mazowieckim 4. „ Żgierzu	m. Łódź i woj. łódzkie pow. łaski „ piotrkowski „ brzeziński m. Żgierz
8.	w Olsztynie		okrąg mazurski
9.	w Poznaniu	1. w Gnieźnie 2. „ Gorzowie Wielkopolskim 3. „ Kaliszu 4. „ Ostrowie Wielkopolskim 5. „ Zielonej Górze	woj. poznańskie m. Gniezno i pow. gnieźnieński „ Gorzów Wlkp. i pow. gorzowski pow. kaliski „ ostrowski „ zielonogórski
10.	w Radomiu	1. w Częstochowie 2. „ Kielcach 3. „ Ostrowcu Kieleckim 4. „ Starachowicach	woj. kieleckie m. Częstochowa i pow. częstochowski pow. kielecki „ opatowski „ iżdecki
11.	w Rzeszowie	1. w Przemyślu	woj. rzeszowskie pow. przemyski
12.	w Szczecinie	1. w Szczecinie	okrąg Pomorze Zachodnie port Szczecin
13.	w Warszawie	1. w Płocku 2. „ Żyrardowie	m. stoł. Warszawa i woj. warszawskie pow. płocki „ błoński
14.	w Wrocławiu	1. w Bolesławcu 2. „ Jeleniej Górze 3. „ Lignicy 4. „ Wałbrzychu	okrąg Śląsk Dolny pow. bolesławiecki m. Jelenia Góra i pow. jeleniogórski „ Lignica i pow. lignicki pow. wałbrzyski

3.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 kwietnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu o trybie przekazywania czynności urzędów zatrudnienia organom samorządu terytorialnego i pracowniczym organizacjom zawodowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 22 z dnia 5 czerwca 1946 r., poz. 145)

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o urzędach zatrudnienia (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 182) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Urząd zatrudnienia w razie uznania za konieczne przekazania swych czynności zarządom gmin miejskich lub wiejskich ustala w porozumieniu z wydziałem wojewódzkim zakres czynności podlegających przekazaniu, sposób zwrotu kosztów, związanych z wykonaniem czynności przekazanych, oraz którym gminom czynności te będą przekazane.

2. Jeżeli porozumienie w sprawach wymienionych w ust. 1 nie dojdzie do skutku, sporne sprawy rozstrzyga Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej bądź z Ministrem Ziem Odzyskanych.

§ 2. 1. Przekazane czynności urzędu zatrudnienia samorządowej instytucji zastępczej następuje w drodze zarządzenia. Zarządzenie to powinno zawierać:

1. powołanie się na porozumienie z wydziałem wojewódzkim (§ 1 ust. 1) bądź na decyzję Ministra Pracy i Opieki Społecznej (§ 1 ust. 2),

2. upoważnienie instytucji zastępczej do wykonywania przekazanych czynności w imieniu urzędu zatrudnienia,

3. określenie terytorialnego zakresu działania i wymienienie uprawnień i obowiązków instytucji zastępczej w zakresie przekazanych czynności,

4. określenie sposobu zwrotu kosztów wykonywania przekazanych czynności i wysokości tych kosztów.

2. Odwołanie upoważnienia instytucji zastępczej do wykonywania przekazanych czynności urzędu zatrudnienia następuje w trybie § 1 ust. 1 bądź ust. 2.

§ 3. 1. Instancja zastępcza jest obowiązana do wykonywania przekazanych jej czynności zgodnie z zaleceniami i instrukcjami urzędu zatrudnienia.

2. W razie stwierdzenia, że przekazane czynności są wykonywane niedbale lub niezgodnie z otrzymanymi instrukcjami i zaleceniami, urząd zatrudnienia zawiadamia o tym wydział wojewódzki.

§ 4. Na wniosek pracowniczej organizacji zawodowej urząd zatrudnienia może jej przekazać swe czynności. Zarządzenie przekazujące powinno zawierać:

1. upoważnienie organizacji do wykonywania w imieniu urzędu zatrudnienia przekazanych jej czynności,

2. określenie terytorialnego zakresu działania organizacji oraz wyszczególnienie jej uprawnień i obowiązków w przekazanym zakresie,

3. określenie sposobu zwrotu kosztów wykonywania przekazanych czynności i wysokości tych kosztów.

§ 5. Urząd zatrudnienia kontroluje działalność instytucji zastępczych i organizacji (§ 1 i § 4) w zakresie przekazanych im czynności oraz udziela odpowiednich pouczeń i wskazówek.

§ 6. 1. Wysokość kosztów wykonywania przekazanych czynności ustala się w zależności od ilości potrzebnych do wykonywania tych czynności pracowników i związanych z tym wydatków rzeczowych.

2. Przypadające z tego tytułu należności urząd zatrudnienia wypłaca właściwym instytucjom zastępczym i organizacjom po upływie każdego miesiąca. Należności te mogą być wypłacane w drodze ryczałtu miesięcznego.

§ 7. Instytucje zastępcze i organizacje (§ 1 i § 4), które przejęły czynności urzędu zatrudnienia, składają temu urzędowi sprawozdania z wykonania tych czynności, sporządzane według otrzymanych od niego wzorów i instrukcji.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kierniak

wz. Minister Ziem Odzyskanych:
Jan Wasilewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

4.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 maja 1946 r. Nr PZ 1164/4/46

w sprawie obowiązku zgłaszania wolnych miejsc pracy.

Do

*Obywateli p. o. Naczelników
Urzędów Zatrudnienia.*

W związku z podniesionymi przez Naczelnika Urzędu Zatrudnienia w Łodzi faktami ustawicznego niedopełniania przez niektóre zakłady pracy spoczywającego na nich obowiązku zgłaszania wolnych miejsc pracy i nauki zawodu, oraz zaprojektowanym przez wyżej wymienionego pismem do zakładów pracy, mającym przypomnieć kierownikom tych zakładów o konieczności ścisłego przestrzegania tych przepisów, oraz o sankcjach karnych za ich nieprzestrzeganie, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej komunikuje, iż podziela stanowisko Naczelnika Urzędu Zatrudnienia co do celowości zwrócenia się do zakładów pracy z takim upomnieniem.

Zarazem Ministerstwo przesyła wzór takiego pisma, w redakcji nieco odmiennej od zaprojektowanej przez wyżej wymienionego, celem skierowania go pod adresem położonych na terenie działania każdego Urzędu Zatrudnienia większych zakładów pracy, tak prywatnych, jak i państwowych, oraz samorządowych.

Odpis pisma, które zostanie skierowane do zakładów pracy, należy jednocześnie przesłać do odpowiednich rad zakładowych z prośbą o poparcie tej akcji U. Z. w interesie rzesz pracowniczych.

Dyrektor Departamentu Pracy
Henryk Altman

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S.
z dn. 25.V.1946 r.

Dotyczy: zgłaszania w Urzędach Zatrudnienia wolnych miejsc pracy.

Do

(Zakładu Pracy, Firmy.....)

w

ul.

Na mocy art. 4 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o Urzędach Zatrudnienia (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 182), oraz § § 1 — 5 rozporządzenia wykonawczego z dnia 24 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 231), kierownicy zakładów pracy mają obowiązek zgłaszania w Urzędach Zatrudnienia każdego wolnego miejsca pracy i nauki zawodu, oraz każdej przyjętej do pracy lub nauki zawodu osoby. Obowiązkiem tym są objęte tak zakłady pracy prywatne, jak i państwowe oraz samorządowe.

Wprowadzenie tego obowiązku miało na celu zapewnienie Urzędowi Zatrudnienia możliwości realizowania ich zadania — regulowania rynku pracy, jak najpełniejszego, planowego i produktywnego wykorzystania sił roboczych przez pośredniczenie zarejestrowanych w Urzędach Zatrudnienia osób na wolnych miejscach.

Dla należytego sprostania tym właśnie zadaniom Urzędy Zatrudnienia muszą posiadać stałą ewidencję tak wolnych sił roboczych, jak i wolnych miejsc pracy.

Dopełnienie wspomnianego obowiązku, korzystanie z pośrednictwa Urzędów Zatrudnienia przy angażowaniu pracowników, leży nie tylko w interesie rzesz poszukujących pracy, lecz i w dobrze zrozumianym interesie pracodawców, którzy mają w ten sposób możliwość doboru sobie w krótkiej drodze pracownika z liczby zarejestrowanych w U. Z., a równocześnie nie mają zamkniętej drogi do zaangażowania pracownika z wolnego rynku, gdyby nie dobrały sobie odpowiednich sił w U. Z.

Mimo to jednak liczne są wypadki omijania przez pracodawców pośrednictwa U. Z., niedo-

pełniania wspomnianego obowiązku przez pracodawców, którzy:

- 1) nie zgłaszają wolnych miejsc pracy, bądź nauki zawodu, lecz zawiadamiają jedynie U. Z. o przyjęciu nowych pracowników (uczni, praktykantów), bądź
- 2) zgłaszają wolne miejsca pracy lub nauki zawodu, kierując jednocześnie do U. Z. wybranych przez siebie na wolnym rynku pracowników, których pragną przyjąć na te miejsca.

Ponadto niektóre zakłady pracy prowadzą dla własnych potrzeb rejestrację bezrobotnych, bądź nie rejestrując ich, polecają zgłaszać się w pewnych odstępach czasu celem poinformowania się co do możliwości otrzymania pracy — i w ten sposób sugerują poszukującym pracy, że rejestrowanie się w poszukiwaniu pracy w U. Z. jest zbędne.

Postępowanie takie jest sprzeczne z powołanym przepisem dekretu o U. Z., utrudnia znacznie Urzędowi Zatrudnienia wykonanie ich zadań, godzi w interes osób coraz liczniej zgłaszających się do U. Z. o pracę i oczekujących, nieraz przez czas dłuższy, na skierowanie ich do pracy, a zatem — nie może być tolerowane.

Dla uniknięcia tego niepożądanego stanu rzeczy i uregulowania sprawy przyjmowania pracowników w myśl intencji cyt. dekretu Urząd Zatrudnienia wzywa zakłady pracy do przestrzegania następującego sposobu postępowania:

- 1) zakłady pracy zaprzestają rejestrowania u siebie poszukujących pracy i kierowania do U. Z. imiennych zgłoszeń kandydatów na wolne miejsca,
- 2) zakłady pracy zgłaszają do U. Z. każde wolne miejsce pracy i nauki zawodu w sposób przewidziany w § § 1 — 4 powołanego rozporządzenia wykonawczego,
- 3) w wypadkach niedobrania sobie odpowiedniego pracownika z pośród kierowanych przez U. Z. kandydatów, zakład pracy angażuje pracownika z wolnego rynku,
- 4) o każdym przyjęciu pracownika, bądź ucznia (praktykanta) tak z liczby kierowanych przez U. Z., jak i z wolnego rynku, zakład pracy powiadamia U. Z. w sposób przewidziany w § § 1, 2 i 5 powołanego rozporządzenia wykonawczego.

Zarazem U. Z. zaznacza, że w razie dalszego omijania Urzędu przez zakłady pracy przy angażowaniu pracowników i nieprzestrzegania cyt. wyżej przepisów, Urząd Zatrudnienia zmuszony będzie zastosować w całej rozciągłości i w każdym przypadku represje, przewidziane w art. 9 dekretu, z mocy którego winni ulegają karze grzywny do 30.000 zł. lub karze aresztu.

Naczelnik Urzędu

.....

II. Ubezpieczenia społeczne.

5.

OBWIESZCZENIE

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 21 marca 1946 r.

w sprawie wezwania do przedłożenia list kandydatów na członków tymczasowych Rad Ubezpieczalni Społecznych w Gdańsku i Łomży.

(Monitor Polski Nr. 45 z dnia 22.V.1946 r., poz. 86)

Na podstawie § 1 rozporządzenia Kierownika Resortu Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 października 1944 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 7 września 1944 r. o tymczasowych organach samorządu w ubezpieczalniach społecznych (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 34) wzywa się organizacje zawodowe robotników i pracowników umysłowych, oraz izby przemysłowo-handlowe i organizacje zawodowe pracodawców przemysłowo-handlowych tudzież zarządy przedsiębiorstw i instytucji państwowych i samorządowych, nie należących do stowarzyszeń zawodowych pracodawców, czynne w okręgach niżej wymienionych ubezpieczalni społecznych — aby w terminie 21 dni, licząc od dnia ogłoszenia tego obwieszczenia w Monitorze Polskim, przedstawiły

Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej, Departament Ubezpieczeń Społecznych (Warszawa, ul. Jasna 19) listy kandydatów na członków tymczasowych rad niżej wymienionych ubezpieczalni społecznych:

Siedziba Ubezp. Społecz.	O K R Ę G	Ilość członków Tymczasowej Rady
Gdańsk	Obszar b. wolnego m. Gdańska, pow. tczewski, starogardzki i kościerski	18
Łomża	pow. łomżyński, szczuczyński, ostrołęcki, ostrowski, wysoko-mazowiecki, elkski i olecki	18

Kandydaci winni odpowiadać wymogom §-u 5, a listy kandydatów przepisom § § 4, 5, 7 wspomnianego rozporządzenia.

Organizacje zawodowe pracowników złożyć mogą wspólną listę, to samo dotyczy organizacji pracodawców.

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Dr E. Giebartowski

Podsekretarz Stanu.

III. Sprawy inwalidzkie.

6.

DEKRET

z dnia 5 kwietnia 1946 r.

o dodatku przejściowym do zaopatrzeń byłych skazańców politycznych.

(Dz. U. R. P. Nr. 14 z dn. 4.V.1946 r., poz. 101)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Do zaopatrzeń, wypłacanych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 41, poz. 406) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 85, poz. 523 i 1936 r. Nr 41, poz. 303) ustanawia się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany do czasu unormowania stosunków gospodarczych. Dodatek ten wynosi miesięcznie:

- a) dla b. skazańca politycznego, który pobiera zaopatrzenie w wymiarze dla samotnych 275 zł,
- b) dla b. skazańca politycznego, który pobiera zaopatrzenie w wymiarze dla żonatyh 350 „
- c) dla wdowy 250 „
- d) dla każdej sieroty, której matka pobiera zaopatrzenie 80 „
- e) dla każdej sieroty, której matka nie żyje lub nie pobiera zaopatrzenia oraz dla każdego z rodziców 120 „

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

IV. Sprawy ogólnoadministracyjne.

7.

U C H W A Ł A KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 19 marca 1946 r.

o 30 procentowym dodatku stołecznym.

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 19.3.1946 r. powziął uchwałę treści następującej:

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwała:

- 1) przyznać 30 procentowy dodatek stołeczny do uposażeń tym pracownikom urzędów, instytucyj i zakładów państwowych na obszarze m. st. Warszawy, których wynagrodzenie ustalone jest przepisami prawnymi, a dodatek ten nie był względem nich w jakiegokolwiek formie dotychczas stosowany;
- 2) przyznać 30 procentowy dodatek stołeczny do uposażeń tym pracownikom instytucyj, na obszarze m. st. Warszawy, których wynagrodzenie nie jest regulowane przepisami prawnymi, a faktycznie odpowiada normom płacy, ustalonym ogólnymi instrukcjami Ministerstwa Przemysłu;
- 3) zalecić wprowadzenie na analogicznych zasadach 30 procentowego dodatku stołecznego do uposażeń pracowników urzędów, instytucyj i zakładów publiczno-prawnych oraz przedsiębiorstw osób publiczno-prawnych.

8.

P I S M O PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 maja 1946 r. Nr O. III. 27/3.

w sprawie delegacyj pracowników dla spraw partyjnych i związkowych.

Do

Wszystkich Obywateli Ministrów

W związku z zapytaniami poszczególnych władz i urzędów odnośnie zasad zwalniania funkcjonariuszów państwowych od zajęć służbowych dla prac w organach partyjnych i związkowych wyjaśniam, co następuje:

Zwolnienia funkcjonariuszów państwowych w czynnej służbie, zarówno etatowych jak kontraktowych, dla prac partyjnych i związkowych na okres przekraczający 10 dni, mogą być dokonywane wyłącznie w trybie art. 57 ustawy o państwowej służbie cywilnej, tj. w formie bezpłatnego urlopu na czas trwania zajęć w organach partyjnych lub związkowych.

Zwolnienia nie mogą być dokonywane ze szkoda dla prawidłowego funkcjonowania urzędu.

Nadmieniam, że przez zwolnienia (delegacje) rozumieć należy zezwolenie na całkowite zaabsorbowanie pracowników czynnościami na rzecz partii lub związku zawodowego. Natomiast władze przełożone nie powinny stawiać przeszkód w kierunku oddawania się pracom partyjnym i związkowym przez tych funkcjonariuszów, którzy prace te będą w stanie pogodzić z wykonywanymi obowiązkami służbowymi.

Prezes Rady Ministrów:

E. Osóbka-Morawski

9.

O K Ó L N I K Nr 10/46 MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 11 maja 1946 r. Nr Pers./2838/46.

w sprawie ścigania przestępstw urzędniczych —
wydany w wykonaniu zarządzenia Prezesa Rady
Ministrów, zawartego w okólniku Nr 5 z dnia
22 stycznia 1946 r.

Do

*ob. ob. Dyrektorów Departamentów,
do kierowników wszystkich władz,
urzędów i instytucyj podległych Mi-
nisterstwu lub nadzorowanych przez
Ministerstwo.*

Przestępstwa popełnione przez funkcjonariuszów państwowych, a w szczególności przestępstwa, które narażają Skarb Państwa na straty przez działalność z chęci zysku, muszą być z całą bezwzględnością ścigane.

Karygodnym jest zaniedbanie pociągania do odpowiedzialności karnej funkcjonariuszów państwowych, dopuszczających się przestępstw urzędniczych.

W związku z powyższym zarządzam:

1) wszystkie władze, urzędy, instytucje — podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej — w przypadku popełnienia przestępstwa przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu przez niego powierzonych mu funkcji, winny, po wstępnym zbadaniu sprawy, niezwłocznie zawiadamiać władze prokuratorskie,

2) dochodzenie prokuratorskie nie wyklucza dochodzenia i postępowania dyscyplinarnego na zasadach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r., o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 790),

3) władze, urzędy i instytucje, przy ściganiu przestępstw urzędniczych, mają obowiązek udzie-

lania jak najdalej idącej pomocy władzom prokuratorskim, oraz mają obowiązek współdziałania w ściganiu tego rodzaju przestępstw z Biurem Kontroli przy Prezydium Rady Ministrów

Równocześnie zwracam uwagę, że przestępstwa urzędnicze z art. 286 § § 1 i 2 oraz z art. 290 K. K. (przekroczenie władzy lub niedopełnienie obowiązku, sprzedajność urzędnika) podlegają, na mocy art. 1 ust. (6) dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o postępowaniu doraźnym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 301), postępowaniu doraźnemu, a odpowiedzialności karnej, przewidzianej dla urzędników, ulegają, oprócz osób wymienionych w art. 292 K. K., nadto funkcjonariusze przedsiębiorstw państwowych lub samorządowych, albo działających z udziałem finansowym Państwa lub samorządu, albo znajdujących się pod zarządem państwowym lub samorządowym, wreszcie organizacji, mających zleczone czynności w zakresie zarządu państwowego lub samorządowego (art. 30 dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa — Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 300).

Za podanie powyższego do wiadomości wszystkim podległym funkcjonariuszom oraz za ścisłe przestrzeganie zarządzeń, zawartych w niniejszym okólniku, czynię odpowiedzialnymi kierowników poszczególnych komórek organizacyjnych tak Zarządu Centralnego Ministerstwa, jak i władz, urzędów, instytucyj podległych lub nadzorowanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Za MINISTRA

Edmund Giebartowski

Podsekretarz Stanu

10.

O K Ó L N I K Nr 11/46

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 maja 1946 r. Nr Pers./2671/46.

w sprawie podróży służbowych.

Do

ob. ob. Dyrektorów Departamentów oraz do Naczelnika Wydziału Budżetowo-Gospodarczego.

Przy obliczaniu kosztów podróży służbowych stwierdzono, że funkcjonariusze Ministerstwa podczas trwania delegacji nie korzystają z kolei, lecz ze środków lokomocji parokrotnie droższych, niż P. K. P.

Postępowanie takie, jeśli nie jest podyktowane koniecznością (np. brak połączenia kolejowego

z daną miejscowością) lub interesem publicznym (np. terminowe stawienie się, lub dokonanie czynności urzędowej), jest niedopuszczalne, naraża bowiem Skarb Państwa na straty.

W związku z powyższym zarządzam, aby Ob. Dyrektorzy Departamentów, przy wystawianiu wniosków delegacyjnych, tylko w wyjątkowych przypadkach zwracali się o wystawianie delegacji upoważniających do korzystania z innego, droższego środka komunikacji niż P. K. P. Konieczność użycia droższego środka lokomocji należy pisemnie uzasadnić na wniosku delegacyjnym. Funkcjonariusz, który użył droższego środka komunikacji, o ile nie był do tego upoważniony, czyni to na własny rachunek, a zwrot kosztów przejazdu będzie mu obliczany według najtańszego środka komunikacji.

Naczelnika Wydziału Budżetowo-Gospodarczego czynię odpowiedzialnym za przestrzeganie powyższych zarządzeń oraz ścisłe wykonywanie postanowień zawartych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. — o Należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228).

Za MINISTRA

Edmund Giebartowski

Podsekretarz Stanu

11.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 czerwca 1946 r. Nr Og. ES 213/0 — 6.

w sprawie wykonywania kontroli przez rady narodowe.

Do

ob. ob. Dyrektorów Departamentów, do kierowników wszystkich urzędów podległych Ministerstwu oraz do instytucyj nadzorowanych przez Ministerstwo.

Załączając uchwałę Prezydium Krajowej Rady Narodowej z dnia 25 czerwca 1946 r. w sprawie uprawnień kontrolnych rad narodowych — do wiadomości, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej poleca dostosowanie się do zawartych w niej wytycznych.

Dyrektor Departamentu Ogólnego

T. Cwik

1 zał.

Załącznik do p. o. M. P. i O. S.
z dn. 25.VI.1946 r.

U C H W A Ł A
PREZYDIUM KRAJOWEJ RADY NARODOWEJ
z dnia 25 czerwca 1946 r.
w sprawie uprawnień kontrolnych rad narodowych.

W czasie czynności kontrolnych dokonywanych przez terenowe rady narodowe stwierdzono, że niektóre urzędy państwowe i część terenowych rad narodowych w sposób niewłaściwy interpretuje przepisy ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych, dotyczące uprawnień kontrolnych rad narodowych.

Celem usunięcia wątpliwości powstałych przy stosowaniu ustawy, Prezydium Krajowej Rady Narodowej wyjaśnia, co następuje.

I. Kontrolni terenowych rad narodowych podlegają:

1. hierarchicznie podległe terenowe rady narodowe;

2. własne organa wykonawcze rady narodowej i instytucje oraz przedsiębiorstwa im podległe, także organa wykonawcze rad narodowych niższych stopni wraz z podległymi im instytucjami;

3. urzędowe organa wykonawcze, tj. wszystkie władze, urzędy i instytucje rządowe zarówno zespolone, jak i nie zespolone, działające na obszarze rady narodowej, przy czym władze i urzędy I instancji podlegają kontroli powiatowych rad narodowych, a władze i urzędy II instancji — wojewódzkich rad narodowych, organa, filie, ekspozytury i agentury tych władz i urzędów, działające na obszarze jednej lub kilku gmin, podlegają kontroli właściwych gminnych rad narodowych;

4. przedsiębiorstwa rządowe, mające siedzibę lub zakład pracy na obszarze właściwości rady;

5. spółdzielnie oraz inne instytucje i osoby, wykonywające funkcje zlecone w zakresie administracji i gospodarki publicznej, tj. wszystkie instytucje i osoby mające siedzibę lub zakład pracy na obszarze właściwości rady, które na mocy decyzji władzy państwowej obowiązane są do wykonywania czynności administracyjnych lub gospodarczych w interesie publicznym, tylko w zakresie czynności zleconych.

II. Terenowe rady narodowe uprawnione są do wszelkich aktów i czynności wyżej wymienionych instytucji w zakresie ich

1. zgodności z prawem,

2. politycznej, społecznej i gospodarczej celowości oraz zgodności z zasadniczą linią działalności K. R. N.

Prezydium Krajowej Rady Narodowej zwraca przy tym uwagę rad narodowych wszystkich stopni, że:

1. kontroli podlegać winny w pierwszym rzędzie te akty i czynności instytucji rządowych, które wywołać mogą poważniejsze społeczne i gospodarcze skutki, kontrola czynności technicznych i rachunkowych dokonywana jest bowiem również przez rządową kontrolę wewnętrzną oraz organa Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

2. Rodzaj aktów i czynności, dokonywanych przez niektóre władze i urzędy państwowe, wymaga ścisłego wskazania granic uprawnień kontrolnych rad narodowych, a mianowicie:

a) kontrola organów wymiaru sprawiedliwości nie może dotyczyć orzecznictwa sądów, w zakresie którego sądy są niezawisłe, ani naruszać tajemnicy dochodzenia i śledztwa prowadzonego zarówno przez sądy, jak i urzędy prokuratorskie, urzędy bezpieczeństwa publicznego i Milicję Obywatelską;

b) kontrola urzędów bezpieczeństwa w zakresie ich czynności winna być prowadzona na wniosek właściwej rady narodowej przez Komisję Specjalną;

c) kontrola aktów i czynności organów, podległych Ministerstwu Obrony Narodowej, może być dokonana wyłącznie przez K. R. N. i jej organa, o spostrzeżonych na tym odcinku niedomaganiach winny rady niezwłocznie zawiadomić Prezydium Krajowej Rady Narodowej;

d) kontrola rządowych przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych nie może wkraczać w szczegóły technicznego przebiegu produkcji, ani naruszać normalnej pracy przedsiębiorstwa.

III. Jeżeli w wyniku kontroli zajdzie konieczność wydania zarządzeń, zmierzających do zmiany stwierdzonego w toku kontroli istniejącego stanu rzeczy, wówczas Komisja kontroli zwraca się do Prezydium swej rady narodowej, która

1. wydaje zarządzenia, o ile wnioski dotyczą aktów i czynności organów wykonawczych rad narodowych;

2. zwraca się do władzy przełożonej kontrolowanej instytucji o wydanie odpowiednich zarządzeń, o ile chodzi o czynności władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw rządowych, o treści wniosków. „Prezydium powiadamia swą radę narodową, oraz prezydium rady narodowej wyższego stopnia”.

V. Różne.

12.

OKÓLNIK Nr 11

KIEROWNIKA PROKURATORII GENERALNEJ RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 8 czerwca 1946 r. L. dz. 1834/46-8

w sprawie wykazu urzędów Prokuratury Generalnej Rz. P.

Do

Obywateli Kierowników Wydziałów w Urzędzie Głównym Prokuratury Generalnej w Krakowie, Katowicach, Poznaniu, Gdańsku, oraz Zespołów Delegacyjnych w Łodzi, Kielcach, Bydgoszczy, Rzeszowie i Wrocławiu.

Dotychczas obowiązujący terytorialny zakres działania Urzędu Głównego Prokuratury Generalnej i jej oddziałów był czasowy i uległ zmianom w zależności od powstawania nowych sądów i związanych z tym zmian ich terytorialnej właściwości.

Wobec dokonania już podziału całego terytorium Państwa na okręgi sądowe, zachodzi konieczność dostosowania w myśl § 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9.XII.1924 r. o zmianie ustroju Prokuratury Generalnej Rz. P. (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967) okręgów terytorialnych Urzędu Głównego i Oddziałów Prokuratury do okręgów sądów apelacyjnych i opracowania nowego wykazu terytorialnej kompetencji urzędów Prokuratury.

Stosowane obecnie kryterium przy ustalaniu kompetencji Prokuratury Generalnej, a mianowicie częściowo oparte na właściwości terytorialnej sądów apelacyjnych, a częściowo w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, na właściwości terytorialnej Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych (dawniej Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P.), dało ujemne wyniki, oraz powodowało komplikacje i trudności w urzędowaniu zarówno Prokuratury Generalnej, jak i sądów.

Wobec powyższego w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, uchylam dotychczasową właściwość terytorialną poszczególnych Urzędów Prokuratury Generalnej, opartą na właściwości terytorialnej poszczególnych Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P. względnie obecnie Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych, a jako jedyną podstawę dla ustalenia właściwości terytorialnej Urzędów Prokuratury Generalnej we wszystkich sprawach, przyjmuję podział kraju na okręgi sądowe.

Ze względu na znaczną ilość spraw w niektórych większych miastach będą tam nadal czynne zespoły delegacyjne, powołane do życia na pod-

stawie art. 44 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r., w przedmiocie ustroju i czynności Prokuratury (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 433) względnie art. 50 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1925 r., w sprawie ustroju i czynności Oddziałów Prokuratury Generalnej (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 502). Zespoły delegacyjne stanowią część składową Urzędu Głównego względnie Oddziału i będą działały w ramach właściwości terytorialnej Urzędu Głównego, lub właściwego Oddziału z tym, że będą one wyłącznie właściwe do prowadzenia spraw w powierzonych im okręgach sądowych.

Poniżej podaję wykaz kompetencji terytorialnej poszczególnych Urzędów Prokuratury Generalnej.

W y k a z

Urzędów Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej:

1. URZĄD GŁÓWNY W WARSZAWIE

Okrąg Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
Okrąg Sądu Apelacyjnego w Lublinie

Zespoły Delegacyjne Urzędu Głównego:

- a) Zespół Delegacyjny w Łodzi
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okrąg Sądu Okręgowego w Łodzi,
Okrąg Sądu Okręgowego w Piotrkowie;
- b) Zespół Delegacyjny w Kielcach
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie:
Okrąg Sądu Okręgowego w Kielcach,
Okrąg Sądu Okręgowego w Radomiu;
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okrąg Sądu Okręgowego w Częstochowie.

2. ODDZIAŁ W KRAKOWIE

Okrąg Sądu Apelacyjnego w Krakowie

Zespół Delegacyjny Oddziału w Krakowie

- c) Zespół Delegacyjny w Rzeszowie
Okrąg Sądu Okręgowego w Rzeszowie,
Okrąg Sądu Okręgowego w Przemyślu,
Okrąg Sądu Okręgowego w Jaśle.

3. ODDZIAŁ W KATOWICACH

Okrąg Sądu Apelacyjnego w Katowicach,
Okrąg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu;

Zespół Delegacyjny Oddziału w Katowicach

- d) Zespół Delegacyjny we Wrocławiu
Okrąg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

4. ODDZIAŁ W POZNANIU

Okrąg Sądu Apelacyjnego w Poznaniu,
Okrąg Sądu Apelacyjnego w Toruniu;

Zespół Delegacyjny Oddziału w Poznaniu

- e) Zespół Delegacyjny w Bydgoszczy
Okrąg Sądu Apelacyjnego w Toruniu;

5. ODDZIAŁ W GDAŃSKU

Okrąg Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
Okrąg Sądu Apelacyjnego w Olsztynie.

Wykaz sądów i prokuratur pomieszczony został w Nr 1 Dziennika Urzędowego Ministerstwa

Sprawiedliwości z dnia 1 grudnia 1945 r. (str. 12—19), a sprostowanie tego wykazu ogłoszono w *Dzien. Urzęd. Min. Sprawiedliwości* Nr 2 z 1946 r., str. 47. Dalszym zmianom uległ podany wyżej wykaz w związku z rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dn. 12.10.1945 r. o zniesieniu Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 256), z dnia 5.4.1946 r., w sprawie utworzenia Sądu Okręgowego w Częstochowie (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 97), oraz z dnia 5.4.1946 r., w sprawie włączenia okręgu Sądu Grodzkiego w Opocznie do Sądu Okręgowego w Piotrkowie (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 98).

Sprawy, które wpływać będą do Urzędów Prokuraturii Generalnej po dniu 15 czerwca 1946 r., należy przekazywać urzędom Prokuraturii Generalnej, właściwym w myśl okólnika niniejszego; natomiast sprawy wcześniejsze należy prowadzić aż do ich ukończenia — w tych urzędach Prokuraturii Generalnej, do których wpłynęły.

Kierownik Prokuraturii Generalnej:

SPROSTOWANIE

W Nr 2-gim Dziennika Urzędowego M. P. i O. S. omyłkowo wydrukowano:

na str. 34, w I szpalcie, w 12-ym wierszu od dołu: „W sprawie”, a winno być „w prawie”;
na str. 34, w II szpalcie, w 20-ym wierszu od dołu:

„instytucji nadzorczej”, a winno być „instytucji albo instytucji nadzorczej”;

na str. 37, w I szpalcie, w 10-ym wierszu od dołu: „do Wojewódzkich Urzędów Opieki Społecznej”, a winno być „do Wojewódzkich Wydziałów Opieki Społecznej”.

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Redaguje Komitet Wydawniczy

Prenumerata roczna wynosi 300 zł.

Zamówienia i wpłaty należy kierować pod adresem:
Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej
Warszawa, Plac Dąbrowskiego 1

Drukarnia Spółdzielni Wydawniczej „Nowa Epoka”, ul. Śniadeckich 16, tel. 8486-71

Cena niniejszego numeru 15 zł.